

NÜÜD, MIL “VARASEMAT” EI OLE...

Varem, siis kui “varem, varasem” oli olemas, tavatseti öelda: *”Meid ootavad rasked või keerukad või... ajad”*.

Nüüd, kui ”varasemat” ei ole enam, siis mitte et meid ootavad, vaid ongi kohal; on kohal ja... ja kestavad edasi.

Varem, näis et oli mingi latentsus, mille jooksul olend valmistus, puhastus, korrastas end... Nüüd, kus “varasemat” ei ole, võib suvalisel hetkel ilmuda jultumus või solvang või agressioon või... eelhoiak, süüdimõistmine...

Me oleme jäänud ilma “varasemata”.

Ja on lihtne, et puhtalt reaktiivse mehhanismi tõttu, mil halbadele, kahju tekitavatele stiimulitele visatakse vastu samasugune kinnas... ja inimeludes olnud sõda läheb karmimaks, see muutus ilmselgeks, igapäevaselt, ükskõik missuguses elamise keskkonnas. Tegelikult olid need väga eripalgelised sõjad -või on sõjad-: huvide, ideoloogiate, pommide, atendaatide, kadeduste, valede sõjad...

Tähelepanuvääriv keskkondade, vahendite arendamine..., mis on loonud ajavahemikke koos moonutatud astmelaudadega, vahenditega millegi saavutamiseks, kokkuvarisemisi ja... allakäiku, hävinguid soodustavaid.

Kui “varem” näis, et jõudmine kommunikatsioonini..., et me tõepoolest kommuniqueeruksime!, siis nüüd, kus meil enam ei ole seda “varasemat”, märkame, et need vahendid, millesse investeeriti, kommuniqueeruvad intensioonid, kui liigi vajadused, on olnud ja on mitte-kommuniqueeruvad: agressiooni vahendid..., mis otsivad igast olendist kohta, kus kõige rohkem on võimalik kahju tekitada; treenitud sõjardid ärevuse tekitamiseks ning olla niiviisi võimelised juhtima, manipuleerima... ahastuses olevaid.

Meile müüakse kindlustusi, meile renditakse vabadusi, meile soovitatakse hüpoteeke, meile pakutakse laene...; kõik see on etteplaneeritud tegevus absoluutseks domestikatsiooniks.

Ja kui me vaatasime tähti..., ja varem -kui "varasem" veel olemas oli- me peitusime templitesse, kirikutesse, kloostritesse, palverännakute teedele, parimatesse hinguse intiimsustesse, siis nüüd on parim toide... vägivaldne võim.

Ja Palvuslik Tähendus küsib... ning ütleb meile järgmist: *"Kas uskuja... usalduse kaotuse ees peab vastama Usu relvaga? Või on see juba küllaldaselt läbi proovitud... läbi täielike hävingute, mida tehti Usu nimel?"*

Samuti varem "varasemast" oli põgenemisel oma aeg. Ja oli võimalik olla piisavalt... põgenemises, et omada headuse registrit. Nüüd, kui "varasemat" pole, kuhu sa paged? Kas on mingit varju-, pelgupaika? Kas on mingit... õnnistuse saamise kohta? Või oodatakse sind külmade ja uute -et seda kuidagi väljendada- uskumustega, mis sind kohustavad?

Võib öelda, nii möödaminnes!, et on olemas mõningaid paremaid tingimusi, kui mõned teised. Aga nii vägagi möödaminnes.

Uskumine on tehtud, muutunud "raskeks"..., sest see on saamas keelatuks.

Kahtluseta, Palvetamine, kui formaalne väljendus, on peaaegu kuritegu, odav võltsing. Isegi enam, ka nende vahel, kes palvetavad, kembeldakse sõnadega.

Võib-olla enne "varasemat" *"üks sinu sõna oli piisav tervendamiseks"*. Täna, ilma "varasemata" on *"üks sinu sõna piisav sinu süüdi mõistmiseks"*.

Kuid uskumus on see "nimi", mis meid liigutab, mis meid motiveerib. Ja selles tähenduses Palvuslik Tähendus annab meile peavarju ja paneb meid paika ja toetab meid... visiooniga sellest, mis on "võimalus"; võimalus tegutseda... selles, millesse usutakse, mida tunnetatakse, mille poole õhatakse, mille poole püüeldakse, mida ettekujutatakse, milles "loovaks muututakse".

Kui sõltutakse korrosiivsetest hapetest -mis tulevad oma põletavate sõnadega ja oma kvaliteetide võrdlustega-, siis meie hinged kangestuvad, meie vaime väänatakse, otsitakse vastandumist...

Kuid kas Loov Müsteerium, juhuslikult, vastandub eluga? Või pigem on ta kestvas leppimises temaga!? Või, pigem!, asetab teda erinevatesse tingimustesse, situatsioonidesse, et anda tema väärtusele krediiti!, et edendada tema sära!, et muuta elu tõeliselt kunstiks!... ning et happeline ja kriitiline hajuks aplauside puudumise tõttu.

Kui Palve on meie abiks, ja meie kreedoks on kuulekas kuulamine ja vastava tunnistuse andmine!..., siis ei ole vastandumist, ei ole hirmu, ei ole lootusetust, ahastust..., olgugi et kõik on ümberringi segi pööratud!

Jah. Nagu toimub Müstilise Looja konstantsusega, mis ei kaota ära oma tuge meie barbaarsuste pärast...; pigem paneb ta meid liikuma selle leidmiseks, analüüsimiseks... ja meie olukorra parandamiseks!, olgugi et iga korraga "näiliselt"... väiksemas dimensioonis.

Kui inimkond avastas selle väikese peidusoleva aatomi..., mille pantvangistas päikeselt, ja avastas, üks väike hulk -nii väike, nii väike, nagu mahub ühte kaussi-, mis teatud kindlate tingimuste juures oli võimeline tekitama meeletu lammutuse! Väike ja vähene muutusid grandioosseks! Ja teatud maani, kontrollimatuks.

Mitte "kogused, hulgad" ei ole need, mis loevad. "Kvaliteedid" on need mis on, eksisteerivad... ja esindavad elu.

Nüüd, kus meil ei ole "varasemat", ega "varasemast varasemat", vaid oleme selles hetkes...; olgugi et jätkavad survestamist minevikud, olevikud ja tulevikud, jah. Kuid selle osakese hetk ja selle aatomi vastav aktiveerimine on võimeline tekitama meeletu hulga jõudu!, energiat!, võimeline valgustama mingit linna või... seda hävitama. Ning just samasugusel moel aktiveerub ka uskumus!, aktiveerub usk!, aktiveerub tunnistuse andmine!, aktiveerub visadus!...

"Kvaliteetides".

Näib, nagu oldaks kaitstes!; ei. Ollakse ilmselgustes; jah. Ja see on vaja vormida lahkeks, päriolevaks stiiliks, et ükskõik, kes läheneb... ei leiaks motive hirmuks või himudeks või rünnakuteks; pigem uksele koputades tunneb meeldivust.

Rünnak tekib silmapilkselt, selles samas palvetajas, ratsionaliseerides ja öeldes, et *“see on üks huvitav teooria”*. Aga väljaspool -seal, kusiganes!- ootavad kohtunikud, kadedad, prügistuhnijad, raipesööjad, oma projektide dissidendid..., kes ei tegutse, kuid kõlbavad kaitsevalliks, et vältida lootuse katkematud hingusi.

“Lootuse katkematud hingused”.

Ei. Need ei ole teooriad. Me ei ole... pilves. Oleme olendis, olemises. Oleme selles, kes oleme: sõnas, mis viitab tegutsemisele!, sõnas-teos, mis viitab liikumisele!; liikumises, mis viitab “elule”!

Ja rõhutades, taastades palvuslikku sõna, meenutame algset heli, see mis meile kuulutas, et *“Alguses oli sõna!, ja sõna oli Looming. Ja midagi ei tehtud ilma temata”*.

Seega Palve pöörab meie tähelepanu ettevaatusele, mis peab olema meie endi reostuse suhtes, mis ilmub otsekohe, kui *animus* innustub, hingestub!, toitub!, saab võimeliseks! Ja koos sellega, ükskõik missuguse võimaluse realiseerumine!

Kaeblemiste, kurtmistega me ei ehita; me teeme seda hingustega!

Me ei kasva “aga”-dega!, me teeme seda “jah!” öeldes...

Me ei saavuta veendumust mõistuse, põhjuslikkuse läbi; me teeme seda... tunnete, armastuste veendumustega!...

Ja kõik see ei tekita meis loobumisi, lähtiütlemisi ega kaotusi. Pigem valgustab, selgitab pimedusi. See viib meid edasi raskustes. Teeb meid tõeliselt vabastatuteks!... See võtab meilt ära tragöödia ja draama.

Loova Müsteeriumi Hingus kutsub meid kokku ja palub tungivalt, palvuslikult, et kuulamine saaks tugevamaks, tõeliseks!, et meeled, nina, maitse, nägemine, kõrvad ja puuetundlikkus... muutuksid operatiivseteks!, kaugemale materiaalsest!; osates sellest kõigest kaugemale näha.

Muuta end läbipaistvaks!

Sügislehtede sädelevad hoiatused kuulutavad meile lähenevaid lumesadusid, külmi... ja tulesid. Justkui oleks üleskutse talveuneks, et võtta end kokku essentsis, selles, kes, mis tuntakse end olevat ja millest tunnetatakse, et... meid toidetakse, et oleksime!

Jah!...

***